

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **J.C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 25 października 2023 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt V KO 117/22,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

J.C. wystąpił do Sądu Najwyższego z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa 45/12, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. akt XIV K 115/10.

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt V KO 117/22, wydanym w trybie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

W zażaleniu na to postanowienie skazany J.C. zarzucił „pogwałcenie” szeregu przepisów Konstytucji RP i odpowiadających im przepisów Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, które miało doprowadzić do „zdepersonalizowania” i „odpodmiotowienia” skazanego „w przedmiocie dochodzenia ochrony prawnej”. Na tę okoliczność skazany przedstawił obszerny wywód, z powołaniem się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i zastrzegł, że zostanie on uzupełniony, bowiem nie zdążył przekazać całości swojej argumentacji z uwagi na upływający termin do wniesienia zażalenia.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2023 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego 26 maja 2023 r.), skazany uzupełnił swoje zażalenie, kontynuując taką argumentację, jak powyżej oraz zawarł m.in. wnioski o ustalenie przez Sąd Najwyższy nieistnienia stosunku prawnego Sądu i jego osoby do ustawy Kodeks karny, Kodeks postępowania karnego w związku z wadliwą procedurą jego uchwalenia; uchylenie wyroku skazującego i natychmiastowe zwolnienie go z jednostki penitencjarnej; rozpatrzenie sprawy i dokonanie wszelkich istotnych czynności z urzędu; skierowanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego o treści wskazanej w piśmie skazanego; zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

Skazany zwrócił się również do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w trybie art. 29 § 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1093; dalej: ustawa o SN) w celu zainicjowania testu bezstronności i niezależności SSN Małgorzaty Wąsek-Wiaderek. Dnia 4 października 2023 r. wyznaczony obrońca z urzędu przedłożył do akt opinię o braku podstaw do sporządzenia wniosku w trybie art. 29 § 6 ustawy o SN. Odpis opinii obrońcy został przesłany skazanemu dnia 17 października 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, tym samym w wyniku jego rozpoznania należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podkreślano, że wznowienie postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy w

zaskarżonym postanowieniu przekonująco wykazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, skoro podawane przez wnioskodawcę okoliczności pozwalają, w sposób oczywisty na stwierdzenie, że w tej sprawie nie zmaterializowała się żadna z podstaw wznowieniowych.

Trafnie w zaskarżonym postanowieniu Sąd Najwyższy podniósł, że skazany wielokrotnie bezskutecznie ubiegał się o wznowienie przedmiotowego postępowania karnego, a także, iż do wzruszenia wyroku skazującego nie doprowadziła również jego kontrola po wniesieniu kasacji. Ponadto, należy zgodzić się z Sądem Najwyższym, że wskazywana przez skazanego podstawa wznowienia postępowania, tj. wadliwa procedura uchwalenia Kodeksu karnego i Kodeksu postępowania karnego, nie mieści się w ramach żadnej z kodeksowych podstaw wznowieniowych.

Trafności stanowiska Sądu Najwyższego zajętego w zaskarżonym postanowieniu nie zmienia argumentacja zawarta w zażaleniu, albowiem skarżący odwołuje się do ogólnego, konstytucyjnego standardu ochrony prawnej, wynikającego przede wszystkim z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, bez konkretnego powiązania tych wywodów z okolicznościami sprawy i podstawami wznowienia postępowania karnego. Procedując w sprawie V KO 117/22 Sąd Najwyższy zachował wszelkie wymogi proceduralne, adekwatne dla orzekania w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy orzekał na posiedzeniu bez udziału stron (art. 544 § 1 k.p.k.), w składzie jednoosobowym, w uzasadnieniu postanowienia wykazał, dlaczego uznał, że wniosek skazanego cechuje „oczywista bezzasadność” (art. 545 § 3 k.p.k.). Trzeba zaznaczyć, że Trybunał Konstytucyjny nie orzekł dotychczas o niezgodności art. 545 § 3 k.p.k. z Konstytucją RP.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

(TM)

[ms]

